

Daar is-tie dan: de midlife

Na twee weken kindvriendelijk kamperen hadden meneer Eichholtz en ik nog wat vrije dagen staan, terwijl onze kinderen bij hun andere ouders zaten. We knoopten derhalve vijf dagen Rome aan onze vakantie vast.

Tijdens een van de zwoele avonden in die gelukkig makend mooie stad zaten we op een terras, omringd door de Romaanse jeugd. Het was een geflirt en geroezemoes van jewelste, daar in de invallende schemering. Meisjes die hun lange haren met zo'n ongeduldig gebaartje naar achteren schudden, jongens die de meisjes nog maar eens een plagerig duwtje gaven, gegiechel, aantrekken, afstoten, en o! Mmm, daar kwam die ongelooflijk prettige ober ook weer langs, wat het clubje minderjarige meisjes aan het tafeltje naast ons besmuikt deed proesten. Ik bekeek de menukaart voor nog een drankje en een klein, laat hapje en zag wat ik de laatste tijd al vaker had gezien; wazige lettertjes die ik ver van mij af moest houden om ze te kunnen lezen. Meneer Eichholtz trok een verrassingsgezicht en haalde een klein, langwerpige pakje uit zijn binnenzak - hij had een cadeautje voor me!

Geen ring, maar een leesbril, de romanticus. Ik zette hem op om aan te tonen dat dit nog echt niet nodig was, maar het verschil was verbijsterend. Ik zag het allemaal weer duidelijk staan op de kaart. Toen we onze prosecco's hadden besteld, bekeek ik de wereld om mij heen opnieuw. Over mijn leesbril heen, in de hoop er net zo sexy uit te zien als Martin Bril, die tijdens een lezing de zaal inkijkt. En terwijl ik de jeugd van tegenwoordig bestudeerde en me realiseerde dat het leven op een mediterrane terras de afgelopen twintig jaar niet was veranderd, besepte ik hoe ongelooflijk blij ik was daar niet meer jong en wanhopig tussen te staan. Al die trucjes die ik nooit had beheerst, al die sjans die altijd maar naar mijn vriendinnen was gegaan omdat ik volgens diezelfde vriendinnen gewoon niet complimenteus genoeg tegen de jongens was... Ik zat daar met mijn man en wij waren eenvoudigweg te oud om nog mee te tellen, het was van een verrukkelijke overzichtelijkheid. In plaats van in een totale midlifecrisis te storten met mijn leesbril op half zeven, voelde ik alleen maar opluchting. Nog geen 45 en toch al ruimschoots

begonnen aan een tevreden oude dag, hoe heerlijk kan het zijn?